

1821

Александър Ламбрев

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ на пост

32

С П О М Е Н И

През 1921 година партията бе наредила чрез нощно дежурство охрана на ~~народните домове~~ ^{партийните клубове} за калене на партийците и предвид събитията, които предстояха да станат по онова революционно време. Партията се въоръжаваше нелегално. Членове от секционния комитет на БЧК/т.с./ имаха задължението да провеждат това дежурство на партийците от секцията и да упражняват проверка на същия наряд. Аз бях член на секционния комитет.

Една вечер към 9 часа-към края на м. октомври 1922 год. отивам да проверя наряда в ~~народния дом~~ ^{на ул. "Паисий"} /близо до ъгъла на бул. "Славница"/. За моя най-голяма изненада в дежурното помещение заварих и др. ХРИСТО СМИРНЕНСКИ, дошъл заедно с другарите си от неговата ядка да дежури. Взел си зимното палто и седнал в дъното на стаята в ъгъла. Отправих се при него: защо си тук, Христо? Нали си освободен от този наряд. Какво правиш с твоето разклатено здраве тук".

-Ами, ^{другар} отговорник поръча и аз да взема участие в това дежурство не бива да правя изключение. Пък и прав е, защо да се прави за мен изключение.

На моите увещания, че той е освободен от този наряд и че здравето му налага това, той не ^{се} съгласяваше да си отиде. Едва когато и другарите започнаха също да го увещават и, че няма да му се сърдят за неговото отсъствие, Христо се съгласи, взе си зимното палто, наметна го на рамото си и с пожелание за бодра служба към другарите, той бавно напусна помещението. В последния поглед, който той ми отправи, аз съзрех не само упрек към мен, но и сълзи в очите му. Това велико болшевишко сърдце се почувствува обидено, че не му се позволява да бъде на пост наравно с другарите си в изпълнение на едно свое партийно задължение.

Туберкулозният процес у Христо бе вече доста напреднал.

- " -

През един лятен ден 1921 год. към обед заварих Христо да ме чака в дома ми на ул. "Цар Симеон" 216/196/, над клубното помещение на БЧК/т.с./ Той търпеливо ме чакаше като прелистваше една книга в ръка. Бях изненадан от неговото посещение. "Какво има, Христо"? Той се усмихна и цял се изчерви.

-Ами, знаеш, Альоша, дошъл съм, да те моля за една услуга.

Една другарка, негова позната, кандидатствувала за чиновник в София.